

bekvemmelighed, og det er jeg skuffet over. Nej, ikke skuffet, for gentlemen bliver ikke skuffede. Det er jeg bedrøvet over, og derfor bedrøvede hr. Bjørn Elmquists tale mig i dag.

(Kort bemærkning).

Óli Breckmann (KF):

Det er ganske rigtigt, at rigsfællesskabet drejer sig om mere end penge. Det, som nok har undret mange af os i Folkeflokket på Færøerne, er, hvor svært det er for måske endda de mest rabiate løsrivelsesfolk, især republikanerne, at forstå, at hvis Færøerne, når Færøerne skal klare sig selv, så medfører det nogle nødvendige justeringer af vores egen interne økonomi.

Men der er mange færing, der hænger sig i rigsfællesskabet som i en illusion, og vi har lige fået bekræftet, at hjemmestyreloven er en delegationslov. Det vil sige, at Folketinget ved en anden lov kan tilbagetage eller ugyldiggøre hjemmestyreloven.

Vi har i denne bankrapport fået bevist, at det danske embedsværk i den færøske banksag har taget større hensyn til danske indenrigsanliggender end til rigsfællesskabet, og kun de kommende forhandlinger og en positiv holdning til en gældsafvikling og en tidshorizont for Færøerne kan klinke de skår, der er slået i rigsfællesskabet nu.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg kan sige til hr. Per Stig Møller, at det bestemte ikke var for at bedrøve den konservative partileder, at jeg har udtalt mig, som jeg har udtalt mig, men fordi jeg mener, at vi skal være meget omhyggelige med, hvor på skalaen vi placerer ting ind.

Jeg har her fra talerstolen sagt, og det vil jeg godt gentage: Jeg ved ikke, hvad jeg ville have gjort, hvis jeg havde siddet som finansminister. Det må selvfølgelig være finansministerens egen vurdering i den pågældende aktuelle situation at vurdere, hvordan man gør. Jeg er sikker på, at der er masser af finansministre, der mange gange har sagt: Ved I hvad, det her vil jeg godt lave et aktstykke om til Finansudvalget, og jeg vurderer, at det ville kunne gå igennem. Det synes jeg ikke er galt.

Hvis man er inde i nogle politiske overvejelser om, hvorvidt det vil gavne et ja ved Edinburghafstemningen, skal man så gøre det, eller skal man ikke gøre det? Det synes jeg er fantastisk svært at afgøre. Jeg tror ikke, jeg selv ville

have gjort det, så meget mere som jeg stemte nej den dag. Jeg var ikke medlem af Folketinget, og jeg stemte nej den 18. maj. Jeg mener, det snarere er dér, vi er, end der er tale om ministeransvarlighed osv., osv.

Til hr. Óli Breckmann: Ja, vi vil ikke give nogen blankocheck, men vi håber jo, at de forhandlinger, som regeringen skal føre med landsstyret, fører til en bæredygtig afviklingsordning for hele gælden.

Kirsten Jacobsen (FP):

Det minder jo mest af alt, og sådan tror jeg også det opfattes uden for huset, om et stort politisk teaterstykke.

Det er ret absurd at høre på, og hele sagen om Færøernes gældskrise har da også været behandlet fra start til slut som et stort narrespil. Aktørerne har været forskellige, moralen har været den samme. Om der er farvenuancer, har jeg ikke tænkt mig at måle, for jeg tror ikke, det er særlig vigtigt.

Jeg husker ganske tydeligt, da Fremskridtspartiet i oktober 1992 tog det første aktstykke om de første 500 mio. kr. til Sjóvinnubankin til behandling her i salen. Jeg husker, hvordan Folketingets medlemmer var forargede, fornærmede over, at vi spildte Folketingets tid med sådan nogle bagateller. Den socialdemokratiske ordfører, fru Sonja Mikkelsen, sagde, at det var virkelig forargeligt og det var spild af Folketingets tid. Hr. Atli Dam beskyldte Fremskridtspartiet for racisme. Det er sådan en særlig færøsk afart.

Folketinget udtrykte da også, med hvilken bekymring man bevilgede den her halve milliard. Man piskede forslaget igennem en nat i Politisk-Økonomisk Udvalg. Der var ingen andre partier end Fremskridtspartiet, der overhovedet stillede spørgsmål til, at en bank skulle have 500 mio. kr.

Fremskridtspartiet stillede natten imellem den 27. og 28. oktober de rigtige spørgsmål. Hvis man læser betænkningen til B 10, vil man kunne se det. Man vil også kunne se, at svarene mildest talt ikke var noget at råbe hurra for. Alt i alt kan man sige, at vi desværre fik alt for meget ret.

Det næste aktstykke blev behandlet i B 56 og præsenteret af den nye finansminister den 4. februar 1993.

Det næste var en forespørgsel om økonomien, F 38, den 22. april 1994.